

AMBIGU

Een psychologische thriller in 12 scènes

door

ROBBE VAN RAEMDONCK

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **AMBIGU** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **ROBBE VAN RAEMDONCK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2023/0220/003
ISBN 9789038516745

Copyright: © 2023 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van **TONEELFONDS JANSSENS** te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van **TONEELFONDS JANSSENS** te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 3 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(1 dame – 2 heren)

CHRIS, de oudste broer

DIMITRI, de jongste broer

LEXA, psychologe

DECOR

Qua decor zijn er verschillende mogelijkheden.

Er kan gekozen worden om het hele podium te benutten en een consultatieruimte bij een psychologe na te bootsen. Een tafeltje met een stoel en een zetel, met achteraan enkele kasten vol boeken en hier en daar een plant.

Er kan echter ook gekozen worden om het heel summier te houden. Een tafeltje met daarrond drie stoelen. Eentje aan de ene kant voor de psychologe en twee aan de andere kant voor de broers.

Scène 1

CHRIS: Begrijp je dat nu niet!! Hij is dood! Mijn vader is vermoord! En mijn broer is de enige, echte schuldige! Het is door hem dat... Hij was het die godverdomme... Aarrgh!!! Hij heeft mijn vader vermoord! Hij heeft mijn vader vermoord! Hij heeft mijn vader vermoord!

LEXA: Chris, ik begrijp je frustraties. Maar ik zou je toch willen vragen om de rust terug te vinden. Even terug kalmeren. Op deze manier geraken we nergens. Ik wil je helpen en je hebt dankzij onze sessies al heel veel vooruitgang geboekt. Ik denk dat we dit alles bijna achter ons kunnen laten. Maar we zijn er nog niet helemaal. Nog één klein laatste stapje. Het laatste kleine detail dat je nog mist! Maar je moet het WILLEN zien.

CHRIS: Maar zeg het mij dan! Zeg mij wat ik moet zien!

LEXA: Dat kan ik niet, Chris. Je moet zelf tot het inzicht komen.

CHRIS: Maar hoe dan? Je zegt al weken tegen ons dat ik het moet inzien. Waarom ik? Wat ziet hij wél dat ik niet zie? Wat moet ik zien? Hoe moet ik het zien? Zeg het mij! Wij zijn naar hier gekomen voor hulp! Van jou! Geef me dan ook die hulp! We betalen je al lang genoeg om ons te helpen. Maar het enige wat je kan zeggen is dat ik het niet zie. Ik zie het maar al te goed. Mijn broer heeft mijn vader vermoord! Wat moet ik godverdomme nog meer zien?

LEXA: Chris. Je bent al weken bij mij in therapie en je hebt je verhaal al ettelijke malen gedaan.

CHRIS: Je mag gerust zijn! Dat lijkt hier wel een politieonderzoek. Elke keer opnieuw.

LEXA: En toch zou ik je willen vragen het nog één keer te doen. Komaan, Chris. We zijn er bijna!

CHRIS: Maar waarom dan? Wat vergeet ik je te vertellen? Welk detail wil je horen?

LEXA: Het gaat erom welk detail JIJ moet horen. Je vertelt en vertelt en vertelt. Maar je luistert niet! Je hoort enkel wat je wil horen en niet wat je zou moeten horen. Je zegt het wel. Maar je hoort het niet! Je ziet... het... niet!

CHRIS: Maar wat... Hoe... Hoe moet ik het zien?

LEXA: Door te luisteren! Luister naar jezelf! Doe je verhaal nog één keer en luister! Ik krijg hier veel mannen, vrouwen, kinderen, koppels, psychopaten,... of wat dan ook over de vloer. Velen zien het probleem niet. Omdat ze het niet WILLEN zien. Maar jij wel. Jij bent uit eigen wil naar hier gekomen omdat je het WIL zien.

CHRIS: Wij! Wij zijn naar hier gekomen uit eigen wil.

DIMITRI: lacht eens en schudt zijn hoofd.

LEXA: Daar ben ik zo zeker nog niet van.

CHRIS: Ik heb mijn broer nooit gedwongen. En ondanks hij niet veel zegt, is hij hier wel degelijk uit vrije wil. En hij weet dat hij de schuldige is!

LEXA: Is dat zo?

CHRIS: Wat bedoel je?

LEXA: Vertel je verhaal nog één keer. Een laatste keer. Ik ben er zeker van dat we er bijna zijn. Maar luister naar je eigen verhaal. En je zal het zien...

CHRIS: Waar moet ik beginnen?

LEXA: Bij het begin.

CHRIS: Pfff, daar gaan we weer.

LEXA: Daar gaan we weer, ja. Komaan, Chris. Rustig.

CHRIS: Goed. Onze vader kwam die middag thuis en...

LEXA: Nee, Chris. Bij het begin.

Scène 2

CHRIS: *(zucht en drinkt zijn glas water leeg)* Oké. Onze ouders leefden op het platteland. Een prachtig huis met een mooi stuk grond en een groot zwembad. Het zou zo uit de boekjes kunnen komen. We hadden het geërfd van mijn grootvader. Dat was een landbouwer. Vroeger leefden we op een klein appartementje in de stad. Maar toen mijn grootvader stierf liet hij ons zijn hele boerderij na en zijn we verhuisd. De stallen hebben onze ouders laten weghalen en ze hebben de grond helemaal laten opknappen. Een prachtig, groot landhuis met een lange oprijlaan en vooraan zo'n Amerikaanse brievenbus. Ken je dat? Zo'n brievenbus heeft een rood vlaggetje, de postbode kan dat dan omhoog zetten als er post is. Geen idee waarom we dat moesten hebben, want onze ouders kregen nooit veel post. Veel vrienden hadden ze niet. Niet omdat ze niet geliefd waren, want het waren twee fantastische mensen. Maar ze waren gewoon teveel met hun werk bezig... Enkel de krant... Die kwam dagelijks en werd door onze Bordercollie gewoon tot in de keuken gebracht. Ook typisch Amerikaans. De postbode die de krant gewoon in de voortuin gooit en de hond die hem nat van de ochtenddauw oppikt. Onze vader was echt gek op Amerika. Florida in het bijzonder. Parelwitte stranden en water zo helderblauw... Zijn grote droom was om er ooit te gaan wonen, maar het is er nooit van gekomen. We hadden zelfs een echt Amerikaans jachtgeweer en een hertentrofee boven de open haard hangen. Vader ging in het weekend wel eens graag jagen op klein wild. En dan was er nog het zwembad. De bodem was afgewerkt met blauwe mozaïektegeltjes, allemaal verschillende tinten. En als je vanuit mijn kamer op de eerste verdieping keek, zag je in het midden een grijze dolfijn in de tegels. 50 tinten grijs had hij. Veel mensen zouden het kitsch gevonden hebben, maar ik vond het prachtig. Als kind vond ik het leuk om elke tegel van de dolfijn op de bodem van het bad te proberen aantikken en ondertussen zo weinig mogelijk weer naar boven te moeten komen om lucht te happen. Ik weet nog altijd hoeveel tegels per rij er donkergrijs waren. Bovenaan te beginnen bij de kop van de dolfijn had de bovenste rij 4 blauwe tegels, de tweede rij 9, dan schuin naar onder 15,...

LEXA: Ik ga je even onderbreken, Chris. Hou dit gevoel vast. Ik merk voor het eerst dat je niet zomaar je verhaal vertelt, maar dat je echt teruggaat in de tijd. Je voelt het aan. Je beleeft het. Goed zo, Chris! Maar probeer niet af te dwalen. Je was aan het vertellen over je ouders, over het huis. Jijzelf was toen nog niet geboren.

CHRIS: Sorry, ik ga te snel.

LEXA: Helemaal niet erg. Ga maar door.

CHRIS: Mama werkte in de bank en papa was de baas van een groot farmaceutisch bedrijf. Hij had zeker 100 werknemers onder zich en hij was zeer geliefd bij zijn arbeiders. Hij was er dan ook altijd voor hen. Niet enkel werk-gerelateerd, maar

ook als iemand het financieel of emotioneel moeilijk had. Onze ouders werkten zich te pletter en hadden daardoor weinig vrije tijd. Bij vele koppels zou dit voor frustraties en ruzies zorgen. Maar niet bij hen. Het ging erg goed tussen onze ouders. Ze misten enkel nog één ding. Een kind.

LEXA: En toen kwam jij.

CHRIS: Niet direct. Onze moeder had het moeilijk om zwanger te worden van onze vader. Om genetische redenen had hij een afwijking in zijn DNA. Een zwangerschap was niet uitgesloten, maar toch zou het allemaal niet zo evident zijn. Na talloze pogingen zochten ze hulp van dokters op. Ze hebben zo veel verschillende mogelijkheden geprobeerd, maar niets hielp. En na een lange weg van onderzoeken zeiden ze in het ziekenhuis dat het eigenlijk een hopeloze zaak was. Onze moeder zat toen in zak en as. En onze vader... Je wilt het niet weten. Hij wilde zo graag een zoon. Een opvolger. Hij zou een fantastische vader worden, dat zei men vaak tegen hem! En toen ze alle hoop bijna hadden opgegeven werd onze moeder plots op de natuurlijke manier toch zwanger. Negen maanden later kwam ik dan op de wereld. Maar dat bleek allemaal niet zo evident. Door hun job, die al hun tijd opslopte, was het echt niet evident om ook nog voor mij te zorgen en ik... tja... Moeder en vader zagen mij doodgraag. Maar in de week waren ze er eigenlijk bijna nooit. Daarom werd er al snel een soort "Nanny" aangenomen: Axelle. Onze vader met zijn Amerikaanse toestanden. Voor dag en dauw waren mijn ouders al gaan werken en Axelle zorgde ervoor dat ik op tijd wakker en aangekleed was. Ze zorgde dat ik had ontbeten en bracht me daarna naar school. Overdag deed ze de huishoudelijke taken en wanneer ik thuis kwam hielp ze me met mijn huiswerk en deden we een spelletje tot ik moest gaan slapen. Ik groeide op zoals elk ander kind. Ik ging naar school, maakte mijn huiswerk, speelde buiten,... Maar meestal zonder dat ik mijn ouders zag, behalve dan in het weekend. Dan was er tijd voor quality-time. We deden uitstapjes naar de zoo, een pretpark,... of gingen gewoon wandelen met onze hond. Ik genoot enorm van de weekends. Maar ook van de weekdays had ik weinig last. Voor mij was het de normaalste zaak van de wereld dat ik mijn ouders weinig zag. Zeker omdat ze vaak hun schuldgevoel afkochten door me af en toe een groot cadeau te doen. Het leukste cadeau was mijn eigen boomhut. Ze was bijna zo groot als mijn kamer en bevond zich 3m boven de grond. Vader had het laten maken en installeren door een groot houtverwerkend bedrijf in de stad. Ik was perfect gelukkig. Hoewel, er was misschien toch één dingetje. Ik had weinig vrienden. Op school wel, maar doordat we zo ver van het dichtstbijzijnde dorp en de school woonden, kwam er nooit iemand spelen. Mijn ouders waren, in de jaren die volgden, tot het besef gekomen dat een kind opvoeden misschien toch niet zo paste in hun drukke leven. En ik? Ik wilde maar al te graag een speelkameraadje en ik zeurde vaak genoeg voor een broertje of zusje, maar van een tweede kind was geen sprake. Dat kon er echt niet meer bij. "Je hebt al een hond", zeiden ze om me te sussen. En daar zou je denken dat het verhaal ophield. Maar toen ik 5 was... plots... uit het niets... was onze moeder weer zwanger.

LEXA: Van Dimitri.

CHRIS: Van Dimi, inderdaad. Ze hadden het nooit verwacht. Onze vader was niet gesteriliseerd, maar doordat de eerste zwangerschap zo moeizaam verlopen was en doordat de dokters hadden voorspeld dat dit op zich al een klein mirakel was, gingen onze ouders ervanuit dat een tweede zwangerschap compleet uitgesloten zou zijn. Maar Dimi werd geboren doordat...

LEXA: Sorry, maar waarom laat je het Dimitri zelf niet vertellen?

(De broers kijken elkaar aan. Er valt een korte stilte.)

CHRIS: Dimi?

DIMITRI: zucht eens, kijkt strak voor zich uit maar blijft zwijgen.

LEXA: Ik zal je broer even tijd geven. Weet je wat? We zullen eventjes pauzeren. We zijn weeral bijna een uur bezig en dat is best vermoeiend. Zal ik even het water bijvullen?

CHRIS: Is goed.

(Lexa gaat af.)

Scène 3

CHRIS: Wel? Waarom zeg je niets?

DIMITRI: Wat moet ik zeggen?

CHRIS: Doe eens een beetje moeite, zeg! Lexa vroeg bij God zelf aan jou om verder te vertellen.

DIMITRI: Om wat verder te vertellen?

CHRIS: Ons verhaal!

DIMITRI: Uw verhaal!

CHRIS: Wat? Mijn verhaal?

DIMITRI: Ja, je vertelt het toch zoals jij het ziet. Ik heb niets in de pap te brokken. Je schildert mij af als de slechte. De moordenaar!

CHRIS: Ben je ook.

DIMITRI: *(lacht eens)* Je ziet het niet.

CHRIS: Begin jij nu ook niet hé!

DIMITRI: Je liegt en bedriegt de hele boel bij elkaar.

CHRIS: Hoe is het dan gegaan volgens jou?

DIMITRI: Je weet maar al te goed hoe het gegaan is.

CHRIS: En jij ook!

DIMITRI: Waarom bel je de flikken dan niet? Als je toch zo zeker bent van je stuk. Laat me dan opsluiten in de gevangenis! Wel? Waarom bel je de flikken niet?!?

CHRIS: Omdat ik jou een tweede kans wil geven.

DIMITRI: Misschien ben ik het wel die JOU een tweede kans wil geven.

CHRIS: Och!

DIMITRI: Vertel het mij dan... Wat zitten we hier bij een psychologe te doen?

CHRIS: Omdat jij me dat gevraagd hebt. Omdat jij me zogezegd tot inzicht wou brengen.

DIMITRI: Klopt!

CHRIS: En ook omdat ik je uit de gevangenis wil houden.

DIMITRI: Dat klopt dan weer niet!

CHRIS: We zitten hier om elkaar te helpen.

DIMITRI: Denk je dat?

CHRIS: Wat bedoel je?

DIMITRI: Ondertussen spreekt Lexa ook al over het feit dat je het moet zien! Ik zie het, zij ziet het. Nu jij nog.

CHRIS: JIJ hebt onze vader vermoord!

DIMITRI: *(schudt zijn hoofd vol ongeloof. Stilte.)* En nu?

CHRIS: Nu? Nu gaan we dit gesprek afronden en daarna is het genoeg geweest. Ik heb me hier al blauw betaald in de hoop dat je zou inzien dat wat jij gedaan hebt echt niet kan! Ik hoopte je te kunnen helpen. Maar op deze manier kan ik je niet vrij laten rondlopen. Ik moet u aangeven! Je bent een gevaar. Voor jezelf, voor mij, maar ook gewoon voor de maatschappij. Ik wil het niet op mijn geweten hebben dat er weer iets gebeurt!

DIMITRI: Je zou mij laten opsluiten? Je bloedeigen broer?

Scène 4

LEXA: *(op)* Voila. Beetje tot rust gekomen?

CHRIS: *(mompelt)* Niet echt.

LEXA: Kunnen we weer verder?

CHRIS: Zeg jij het maar, Dimi. Kunnen we verder?

(Dimitri zwijgt en kijkt strak voor zich uit.)

LEXA: Waarom zwijgt Dimitri zo halsstarrig, denk je?

CHRIS: Ik zou zeggen: Vraag het hem zelf! Maar ja, veel antwoorden ga je niet krijgen.

LEXA: Waarom...?

CHRIS: Hij zegt dat ik alleen maar mijn versie van de feiten geef.

LEXA: Dat klopt. Maar dat is geen probleem. Hou het voorlopig maar even bij jouw versie. Dan komt zijn versie vanzelf! We komen daar later nog op terug. Ben je bereid om verder te gaan?

CHRIS: Ja. Maar ik wil wel dat je weet dat dit de laatste keer is dat ik het hele verhaal ga doen. Ik heb het een beetje gehad.

LEXA: Ik denk dat dat ook voldoende gaat zijn. *(stilte)* Kunnen we?

CHRIS: *(knikt)* Goed. Waar was ik?

LEXA: Bij de geboorte van Dimitri.

CHRIS: Juist. Zoals ik zei, was Dimi niet echt gewenst.

(Dimi lacht)

Het is zo! Daarmee bedoel ik niet dat je verwaarloosd werd of dat ze mij hebben voorgetrokken. Maar het was wel ongepland, onverwacht dus ja... ongewenst.

DIMITRI: Hoe kan jij dat nu weten? Tegen de tijd dat ik geboren werd, was je amper zes!

CHRIS: Zwijg!

DIMITRI: Ah, nu moet ik plots zwijgen, daarjuist wilde je dat ik het verhaal deed.

CHRIS: Wel, doe het verhaal dan! Doe het!

(Dimitri zwijgt)

Zie je wel. Lafaard!

LEXA: Shhttt.. Laten we rustig blijven, Chris.

CHRIS: *(zucht)* Ik ben rustig! *(stilte)* Soit... Dimi werd geboren doordat...

(Er valt een lange stilte. Chris schudt zijn hoofd, hij krijgt het duidelijk moeilijk.)

LEXA: Gaat het?

CHRIS: Net geen tien jaar gingen er voorbij. Moeder werkte, vader werkte en Axelle zorgde nog steeds voor Dimi en mij. Ik was er ondertussen 16 en had geen behoefte meer aan een "babysit". Ik had Axelle enkel nog nodig om me naar school te brengen. Met de auto viel het mee, maar ik had geen zin om elke dag anderhalf uur heen en anderhalf uur terug te moeten trappen. Maar voor Dimi deed ze nog alles. Hij was ondertussen ook al 10, maar liet zich nog graag betuttelen. Hoe minder hij moest doen, hoe beter. Maar ik... ik trok mijn plan. Alleen op school ging het minder en minder goed. Nederlands was geen probleem. Ik werd heel erg geprikkeld door onze taal en ik begon zelf ook vaak te schrijven. Ik hield een dagboek bij, maar schreef ook fictie. Ik ontdekte dat ik best veel fantasie had en dat ik die fantasie ook goed op papier kon zetten. Ik voelde dat ik "het schrijven" in me had en ik genoot ervan om te ontsnappen aan de realiteit in boeken en in teksten. Het ontspande me. Maar alle andere vakken... pfff... Vooral wiskunde was hopeloos. Het lukte me de laatste jaren minder en minder goed om er iets van te begrijpen. Statistieken, diagrammen, stellingen, formules,... Het was niet aan mij besteed. En toen... ik zal het nooit vergeten... toen kwam de dag dat alles veranderde, 12 juni. De dag begon nochtans mooi. De eerste zonnestrallen kwamen al piepen aan de horizon toen ik wakker werd. Maar ze konden me niet plezieren. We hadden die dag namelijk examen wiskunde. Ik was 's ochtends op mijn fiets gesprongen richting school. En toen Axelle Dimi naar zijn lagere schooltje bracht en ik heel zeker was dat er niemand meer thuis was... ben ik teruggekeerd. Ik was zo bang van dat examen dat ik me ziek had gemeld. Ik had me thuis verstoppt in mijn boomhut. Daar zou ik de hele dag lekker verder schrijven aan mijn verhalen met een grote fles cola en een zak chips. Niemand zou het te weten komen. Vader gaan werken, moeder gaan werken,... en Axelle zou die dag het huis poetsen. Niemand zou me komen zoeken in mijn boomhut, toch? Ik had er zelfs weinig tot geen schuldgevoel over, iedere puber heeft ooit wel eens een schooldag overgeslagen. Ik genoot van mijn zonnig dagje vrijaf, lag languit op de dekens en kussens in mijn boomhut en schreef in mijn dagboek. En schreef verder aan mijn fictief verhaal. En weer in mijn dagboek. En opnieuw aan mijn verhaal. En het was die dag dat ik merkte dat fictie en non-fictie heel dicht bij elkaar kwamen en ik besloot om van beide verhalen één verhaal te maken.

LEXA: En waarover ging je verhaal?

CHRIS: Over mezelf. Een verhaal over mezelf en mijn jongere broer. Niet volledig autobiografisch, maar er waren wel herkenbare elementen. Een fictief verhaal

vol feiten uit mijn eigen jeugd. De realiteit sloop in mijn fantasie en omgekeerd en de twee vlochten zich in elkaar alsof mijn eigen dromen en angsten werkelijkheid werden. Ik ging helemaal op in mijn verhaal. Als ik schreef, dan vergat ik de tijd. Maar plots, toen ik helemaal verzonken was in mijn verhalen, werd ik opgeschrikt door een dichtslaande deur van een auto. En toen... toen sloeg het noodlot toe! Toen gebeurde er iets wat alle ellende in gang heeft gezet. *(krijgt het moeilijk)*

LEXA: Wil je even pauzeren, Chris?

CHRIS: *(wuift het weg)* Nee, nee. *(haalt diep adem)* Vader was thuis gekomen. Ik dacht eerst dat ik zodanig in mijn verhaal was opgegaan dat ik de tijd uit het oog was verloren. Maar toen ik op mijn horloge keek, zag ik dat het nog maar net middag was. Ik begreep er niets van. Vader kwam nooit zo vroeg thuis! Hij ging binnen en de deur sloot zich achter hem. Ik had een slecht gevoel. Waren er problemen op zijn werk? Ik kon mijn nieuwsgierigheid amper bedwingen. Ik wilde zo graag weten waarom hij was thuisgekomen, maar durfde niet te gaan kijken. Dan zou ik mezelf ook verraden. Ik probeerde me weer te concentreren op mijn verhaal, maar merkte dat ik vaak even over de schutting van mijn boomhut naar het huis keek om te zien of ik een glimp van vader kon opvangen. En toen zag ik plots dat ook onze moeder kwam aanrijden en het huis inging. Dat was de druppel. Ik MOEST gaan kijken. Ik moest gewoon weten wat er aan de hand was. Ik ben uit mijn boomhut geslopen en langs de achterdeur naar binnen geglipt. Ik hoorde onmiddellijk moeder roepen, tieren, brullen,... Ze was buiten haar zinnen. Ik sloop dichterbij, maar wat ik toen zag had ik nooit verwacht. *(boeit zich helemaal op)*

LEXA: Chris. Rustig. Haal even diep adem.

CHRIS: Vader lag godverdomme in bed met onze Nanny. Hij en Axelle hielden er al jaren een affaire op na. En moeder had hen betrapt! Ze was razend! Ze liep naar de badkamer, nam een grote schaar uit het medicijnkastje en... ze dook op Axelle af. Moeder duwde de schaarpunt met geweld Axelle haar richting uit en stak de scherpe punt net onder haar schouder. Axelle kermde het uit van de pijn. Onze moeder trok de schaar terug en wilde opnieuw steken, maar Axelle kon zich verdedigen door de aanval met haar arm af te weren. De schaar kwam gelukkig niet in haar hart terecht, maar ze maakte wel een grove, diepe snee in haar arm. Ze bloedde als een rund en liep zo snel ze kon naar haar auto. Een spoor van bloed bleef achter in de gang en op de trap. Ik hoorde de auto nog starten en weg was ze. Ik heb haar sinds die dag nooit meer terug gezien. Geen idee hoe het met haar is afgelopen. Er was toen ook niet veel tijd om na te denken. Moeder, die compleet buiten haar zinnen was, stormde naar vader die bovenaan de trap stond. Hij kon zich enkel beschermen door haar een duw te geven en weg te duiken, maar daardoor gleed mama uit over de plas bloed en viel ze van de trap! 22 treden naar beneden. Het ging allemaal zo snel. Ze belandde met een smak vlak voor mijn voeten op de grond. *(huilt)* Ik hoorde haar nek kraken. Of misschien was het wel haar rug... Ik weet het niet. Ze was in elk geval op slag dood.

LEXA: En toen...? *(Het blijft ijszig stil.)* Dimitri? Kan jij het verhaal verderzetten? *(tegen Chris)* Waarom wil hij niet met me praten?

DIMITRI: *(tegen Chris)* ZIJ begrijpt het al lang hoor!

CHRIS: Maar wat begrijpt zij? Waarom moet ik hier alles alleen doen! Godverdomme! Dan was ik ook beter alleen gekomen hé! Zeg dan wat jij denkt!

DIMITRI: Dat heeft toch geen belang.

CHRIS: Dat heeft wel belang!

LEXA: Chris. Rustig!

CHRIS: Mogen wij misschien even vijf minuutjes? Ik wil even onder vier ogen met mijn broer praten.

LEXA: Ik denk dat je beter verder praat met mij. Vertel nog eens over je verhalen, over je boeken...

DIMITRI: Ja Chris, vertel nog eens over je verhalen, over je boeken...

LEXA: Chris...?

Scène 5

CHRIS: (*haalt diep adem*) Ik ben die dag weggelopen en ben nooit meer teruggekeerd... Ik heb met mijn laatste centen de bus genomen en...

LEXA: En toen ben je verder gelift tot je bij je tante was. Hier wil ik graag wat sneller over gaan. Dit deel van het verhaal hebben we al meermaals uitvoerig en tot in detail besproken en het doet weinig ter zake. Ik weet dat je 2 jaar bij je tante hebt gewoond en dat je haar nooit hebt verteld over de dood van je moeder. Je had er toen ook zelf geen idee van hoe het verder was gegaan. Had vader een ambulance gebeld? Werd hij opgepakt voor moord, ook al was het eigenlijk een ongeluk? Of erger... Is hij Dimitri van school gaan halen en gevlucht of had hij het lijk misschien zelfs begraven? Voelde hij zich schuldig? Allemaal horrorscenario's. Je kon alleen maar gissen. Je wist het niet.

CHRIS: Klopt. En dat vrat aan me. Ik kon amper nog slapen en wilde weten wat er gebeurd was sinds mijn vertrek. Maar ik was zo bang van de realiteit dat ik het probeerde te verdringen. Waarom spookte het allemaal door mijn hoofd? Had ik teveel fantasie doordat ik zoveel met mijn hoofd in mijn verhalen zat. Maar wat als mijn vader inderdaad dacht dat hij een moord had begaan en dat ik de enige getuige was? Moest ik in dat geval bang van hem zijn? Ik kon het moeilijk geloven. Mijn vader bleef natuurlijk wel mijn vader. Hij was geen moordenaar. Het was een ongeluk! Tante had nooit gevraagd waarom ik bij haar wou komen wonen of wat er gebeurd was. Het interesseerde haar niet. Ze had al jaren geen contact meer met mijn ouders na een ruzie over de erfenis van grootvader. Ze heeft me vanaf die dag verder groot gebracht en geholpen op eigen benen te staan. En toen ik 18 was, heb ik dat ook gedaan. Ik heb een baantje gezocht om mijn brood te verdienen, maar eigenlijk ging al mijn vrije tijd naar mijn passie: schrijven. En dat schrijven hielp me ook in mijn verwerkingsproces. Het maakte het leven draaglijk voor mij.

DIMITRI: Klopt! En naar mij heb je nooit meer omgekeken.

CHRIS: Je weet niet hoe moeilijk dat voor me was.

DIMITRI: Het interesseerde je gewoon niet hoe het met me ging.

CHRIS: Het interesseerde me wel! Ik was bang! Bang om vader onder ogen te komen. Bang hoe het met je ging! En hoe langer ik wachtte om je op te zoeken, hoe moeilijker het werd!

DIMITRI: Ah ja, waarom heb je pa dan nooit aangegeven? Je had de politie kunnen

bellen.

CHRIS: Maar het was een ongeluk! Wat als de politie het als moord zou zien?

DIMITRI: Tja, wat dan?

CHRIS: Ik wilde jou beschermen! Wat zou er anders van jou gekomen zijn? Een pleeggezin?

DIMITRI: Lafaard.

CHRIS: Ik ben geen lafaard!

LEXA: Wacht even, Chris. We dwalen af. Je zegt dat het schrijven jouw leven draaglijker maakte.

CHRIS: Klopt.

LEXA: Maar ben je daar zeker van? Of verstopte je jezelf in je verhalen? Raakte je zelf niet verlaafd aan de kick van het schrijven? Misschien was het een vluchtroute voor jou. Vertel me nog eens, wat schreef je juist?

DIMITRI: Ja, Chris, vertel het nog eens. Wat schreef je juist?

CHRIS: Maar zwijg nu toch eens. Je weet best waarover ik schreef! Over jou!! Ik schreef over jou! Ofwel doe je het verhaal zelf ofwel... Arrgh!

LEXA: Chris, rustig! Komaan, ga door. Je verhalen...

Scène 6

CHRIS: *(stilte)* Tegen de tijd dat ik 18 was, had ik al 3 boeken geschreven. Drie thrillers, fictieve verhalen. Ik heb heel lang getwijfeld om ze in de vuilnisbak te gooien, maar ik wist dat het goed was. Ik voelde gewoon dat het echt verhalen waren die verkocht zouden kunnen worden en telkens ik door een boekenwinkel wandelde, zag ik in mijn hoofd mijn boeken tussen de bestsellers staan. Ik droomde ervan ze ooit uit te mogen geven. Nog een jaar later schraapte ik al mijn moed bijeen en stuurde ik ze naar een uitgeverij. Mijn boeken werden goed bevonden en niet veel later verkochten ze als zoete broodjes. Ik besloot dan ook van mijn passie mijn beroep te maken. Ik gaf mijn rotbaantje in de plaatselijke broodjeszaak op, huurde een klein appartementje in het midden van de drukke stad en zou me volledig op het schrijven storten. Maar toch bekommerde ik me meer over mijn ander verhaal, datgene dat ik nooit zou verkopen. Het verhaal dat ondertussen al bijna 500 bladzijden telde.

LEXA: En welk verhaal was dat?

DIMITRI: Ja, Chris? Welk verh...

CHRIS: *(doet teken naar Dimitri dat hij zijn mond moet houden)* Het was mijn verhaal. Ons verhaal. Het verhaal van Dimi en mezelf.

LEXA: Vertel. Waarover ging het?

CHRIS: Zoals ik al zei... het was een mengeling van mijn dagboek en een fictief verhaal. Beide waren door elkaar gevlochten. Veel feiten, maar ook veel fictie.

LEXA: Dus het verhaal ging dan ook echt over jou?

CHRIS: Ja en nee. Niet helemaal. Maar mijn hoofdpersonage heeft wel veel gelijkenissen met mij. Ik schreef dan ook vanuit de ik-persoon. Mijn ik-persoon

is ook een schrijver en woont in een afgelegen bos. Een beetje een referentie naar mijn boomhut, maar een boomhut vond ik nogal kinderachtig. Zeker omdat mijn verteller een stuk ouder is dan ik in die tijd. Een jaar of 40 schat ik hem zelf.

LEXA: Een bos dus...?

CHRIS: Ja. Volledig afgelegen van de bewoonde wereld.

LEXA: Dat is dan weer een referentie naar jullie huis, ver weg van de stad of de school.

CHRIS: Klopt. Nadat ik bij mijn tante was vertrokken ben ik zelf in de grote stad gaan wonen en had het best moeilijk met de drukte. Je hoorde altijd wel wat: auto's die toeterden, een huilende hond, een jankende kat of gewoon het lawaai uit het café onder mijn appartementje. Ik had nood aan rust, dus plaatste ik mijn verteller in een afgelegen bos. Veel beter! Hoewel, beter... Hij vereenzaamde. Een echte kluzenaar. Hij leefde helemaal op zichzelf en het enige wat hij deed was schrijven, schrijven en nog eens schrijven. En roken. Hij stak een sigaret aan bij elk nieuw hoofdstuk. Zeker 2 pakjes per dag. Zijn duim was bijna gevoelloos door de eelt van het schrapen over het wielje van zijn aansteker. Hij leefde volledig in zijn eigen fantasiewereld en had weinig tot geen besef meer van de werkelijkheid.

LEXA: En waarover schreef je personage dan? Of kwam je dat niet te weten?

CHRIS: Jawel. Het was een boek in een boek.

LEXA: Wacht, wacht, wacht... Dus... jij schrijft een boek... over een schrijver die een boek schrijft. We leren in jouw boek het verhaal kennen van je personage die een verhaal schrijft, maar we leren ook het verhaal zelf kennen dat hij schrijft. En het verhaal van de schrijver is eigenlijk ook gedeeltelijk jouw verhaal, want het komt oorspronkelijk uit je eigen dagboek... Wordt dat niet allemaal heel ingewikkeld? Ik zou er zelf knettergek van worden.

CHRIS: Als je het zo zegt wel, ja. Maar zo ingewikkeld is het niet.

LEXA: En wat komt je broer daar dan bij zoeken?

CHRIS: Zoals ik zei woonde mijn schrijver alleen in een bos. Helemaal op zichzelf met enkel zijn boeken als gezelschap. Hij leefde volledig in zijn eigen fictie. Voor hem werd het wél allemaal heel ingewikkeld. Hij kreeg waanbeelden, hij zag dingen die er niet waren.

LEXA: Zoals?

CHRIS: Hij schreef over een kluzenaar die in een afgelegen bos woont samen met...

LEXA: Ho! Stop! Nu speel je me kwijt!

DIMITRI: Mij ook!

LEXA: Hij schrijft dus eigenlijk ook over zichzelf?

CHRIS: Ja, eigenlijk wel. Zijn personage woonde ook in een bos. Maar het spookte er. Hij en zijn beste vriend hoorden 's nachts allerlei geluiden.

LEXA: Beste vriend? Ik dacht dat het een kluzenaar was.

CHRIS: Klopt, hij was ook helemaal alleen. Al jaren. En door de totale isolatie en uit pure eenzaamheid kreeg hij na verloop van tijd waanbeelden. Diep van binnen wilde hij immers helemaal niet alleen zijn. Zijn ingebeelde vriend hielp hem over zijn eenzaamheid en leerde hem ook omgaan met de paranormale zaken die in

het bos gebeurden. Vaak zag hij geesten, demonen, spoken, trollen of heksen. Zijn "vriend" had hem geleerd dat hij, wanneer hij bang was, de angst 5 tellen mocht toelaten. Ogen sluiten en tot 5 tellen, maar daarna moest de angst plaats maken voor rust. 1... 2... 3... 4... 5... en alle enge zaken zouden samen met zijn angst verdwijnen. Alles was opgelost! Rust...

LEXA: Maar als hij dan toch een vriend wou... waarom zonderde hij zich dan zo af? Waarom wou hij alleen zijn, als hij niet alleen kòn zijn.

CHRIS: Waarom doen mensen wat ze doen? Misschien was hij de maatschappij zat. Of had hij enkele onverwerkte tegenslagen gehad met mensen van wie hij dacht dat het vrienden waren. Dat gegeven kwam niet helemaal tot uiting in zijn verhaal.

LEXA: Maar hij wilde dus eigenlijk niet alleen zijn?

CHRIS: Nee. En hij beeldde zich een vriend in. Hoewel... een vriend. Hij was meer vriend én vijand. Een beetje te vergelijken met het engeltje en het duiveltje op zijn schouders die hem proberen aan hun kant te trekken.

LEXA: Maar wacht even. Dit is het verhaal in jouw verhaal, toch?

CHRIS: Klopt.

LEXA: Maar waarom heeft hij zich een vriend ingebeeld? Hij had toch ook gewoon alleen kunnen zijn.

CHRIS: Hoe saai zou dat zijn? Een verhaal over slechts één persoon?

LEXA: Dat snap ik, maar als dat zo'n probleem was. Waarom heb je hen dan niet gewoon met twee in dat bos laten wonen? Twee schrijvers. Twee vrienden. Of misschien wel twee broers?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**

Voor de juiste keuze